

Reizē ar Lieni - tikai no otras puses - Vanagu pagalmā ienāca Mālnieku tēvs, garš, sauss vecis, kura mājas, no Vanagiem uz rītiem skatoties, lejā, birzes malā, starp ozoliem un ābelēm bij redzamas. Viņš bij rūpīgi ģērbies un sveicināja skuķi tādā savādā balsī, uzmeta viņai tādu savādu mirkli un iegāja istabā. Liene nolika bļodiņu un drānu un sāka pa ķēķi rīkoties, pie tam nodomādama, ka Mālnieks priekš sava vecuma pēdējā laikā par bieži kāpjot Vanagu kalnā. Te ienāca saimnieks ķēķī. Viņš bija pietvīcis un tā kā drusku sabijies.

«Ko domā, Lien,» viņš ātri izgrūda, «tas vecais lo- Mālnieks atnācis uz tevi.» «Ko? Ko?» meitene vaicāja neuzmanīgi. «Mālnieks ar tevi grib runāt.» «Tu tak redzi, ka man nav vaļas. Lai nāk ķēķī!» «Saproti, viņš nācis... viņš grib precēties.»

«Precēties?»

Liene atspiedās pie pavarda mūra. Viņas sārtie vaigi nobālēja, un tikai pēc brīža viņa piebilda: «Tas nevar būt.» «Nāc izrunājies,» Vanags sacīja un savieba ģīmi, Lienes pārvēršanos redzēdams. «Vai die!» Liene izsaucās. «Ko lai ar viņu runāju! Vai viņš traks! Vai die! Vai die!» Un viņa aiz kauna iesāka smieties. «Nāc, nāc,» saimnieks vedināja pastingrā balsī. Lienes smieklos bij kaut kas, kas viņu ievainoja.

«Nudie, es nezinu, ko teikt! Man kauns! Tāds vecis! Ko viņš gan domā! Traki gan, par tiesu traki! Vai die, vai die, vai die, vai die! Un atkal viņa smējās, un domas tai juku jukām skrēja pa galvu: «Septiņdesmit divi gadi... Atraitnis... Iepirkta māja... izmaksāta... neviena bērna... Saimniekgalā četras istabas un stikla porūzis... Pēc trim četriem gadiem vecis būs beigts... varbūt pēc gada... Un liela nauda arī vēl esot... Un ābeļdārzs... un plūmes, un ķirši, un vīnogu stīgas mājas saules pusē, un vecis varbūt pēc pusgada būs beigts... vai die, vai die, un Andrs...» «Es teikšu, ka tu nāksi,» Vanags sacīja auksti un atstāja ķēķi. Ar dikti pukstošu sirdi Liene steidzīgi nomazgāja rokas, noslapināja ģīmi, lai gan jau šorīt bija mazgājusēs, un noslaucījās rūpīgi. Tad viņa iegāja saimes istabā un iesēdās savā gultā. Viņa bija gluži apmulsuse. Tā veča viņa tak nedrīkstēja precēt. Nē, nē, ko tad Andrs, ko pasaule... Bet atraidīt, tādu bagātnieku atraidīt, kura meita to gan darītu?

«Kad nu būtu kāds, kas dod labu padomu,» viņa domāja, «kad kāds varētu pateikt: cik ilgi tas pagāns vēl dzīvos? Divi gadi, trīs gadi? Vairāk par četriem gadiem taču ne. Septiņdesmit seši... Tas liels vecums. Vai Andrs tik ilgi gaidīs? Nē, nē, Mālnieks tik ilgi nedzīvos. Reti kāds tik ilgi dzīvo... Bet kas var zināt? Viņš veclaiku cilvēks... stipras sugas. Kad nodzīvo līdz astoņdesmitiem? Nu tad varēs - -fui, kas par domām... lai viņš iet, kur nācis, ja nevar zināt, kad viņš mirs.» Liene gribēja pacelties un no istabas bēgt laukā, bet kājas neklausīja, un viņa palika sēdam. Viņa sēdēja un sēdēja un tvīka, un šalka, kamēr atvērās saimniekgala durvis un Vanags iznāca un sacīja: «Ej jel nu iekšā.»

«Nudie, es nezinu, vai iet vai neiet.» «No kā tad tu bīsties? Līdz tak tevis tūliņ neņems.»

Skuķis piecēlās un gāja lēnām pār istabu, un nozuda aiz saimniekistabas durvīm.

Ar dziļu grumbu acu starpā Vanags viņai noskatījās pakal. «Sasodīta, nolādēta manta!» Un viņš izgāja ārā un staigāja nemierīgi pa pagalmu. «Vai viņa tiešām būs tik negudra?»

Istabā Liene palika pie durvīm stāvam un nejaudāja acu pacelt. Viņa nožēloja, ka istabā pavisam ienākuse. Viņai bija tāds kauns, ka gribējās vai zemē nogrimt.

Mālnieka izturēšanās bij pavisam otrāda. Ar mierīgu labpatikšanu viņš noskatījās Lienes rozēs, pamāja ar galvu, it kā kaut ko agrāk domātu apstiprinādams, un glaudīja ar sauso, kaulaino roku celgālu. «Nāc nu tuvāk,» viņš tad runāja un rādīja uz krēslu. «Saimnieks tak tev teicis, kādēļ esmu atnācis?» Viņš gaidīja atbildes, bet Liene nedz kustējās, nedz teica kādu vārdu. «Biju jau tūliņ pēc savas otrās sievas nāves atkal nodomājis precēties,» Mālnieks turpināja. «Esmu apradis ka sievas rokas mani apkopj, un grūti bez tām iztikt. Bet neesmu līdz šim tādas atradis, kas būtu pa prātam. Kas jauna, tā par drebelīgu, kas padzīvojuse, tā par kūtru. Un visām vienlīdzīgi priekš lielas saimniecības par maz prāta. Manas abas nomirušās bija gudras un saprātīgas rīkotājas, tādas es tagad atkal meklēju. Jau otru gadu tevi noskatos un redzu, tu neesi tāda kā citas gājējas. Tevi ir saimnieces gars. Kad tu pate to nemaz nemanīji, es tevi noskatījos un nosvēru tavu tikumu. Tu ganos neblausties aplam ar lopiem kā manas meitas un tāpat jūsu lielie un mazie gani dara.

Lops gan nejūt, vai viņu sauc par sātanu un elles kāsi vai par... par... vai viņam dod mīlīgus vārdus. Tas viņam viena alga. Bet cilvēka sirdi no šādiem vārdiem var pazīt... Un tā, kā tu pievaldi savu mēli, tā tu pievaldi savu roku. Es nerunāju par sišanu vien. Tu savaldi savus pirkstus arī citās lietās. Sāls ir lēta manta. Bet vai tu tālab kādreiz putru

būtu sasāļījuse? Ūdens nemaksā neko. Bet vai tu tādēļ maizi kādreiz par šķidru būtu iejāvuse? Citām meitām tas itin nekas. Kā izdodas, tā ir labi. Tu nepalaidies uz labu laimi, tu dari visu ar ziņu. Tas rāda saimnieces garu. Ko tad tu nu domā par Mālniekiem? Vai nāksi uz viņiem par saimnieci?» Gludāki kā ar šiem vārdiem vecais Lienei ceļu uz Mālniekiem nebūtu varējis nolīdzināt. Viņa jutās varen pacelta no šīs negaidītās uzslavas, un viņas kauns sāka zust. Astoņus gadus viņš laikam jau bija atraitnis, astoņus gadus viņš veltīgi bija meklējis, kamēr viņu bij atradis. Tas bija gods. «Nu, ko tu sacīsi?» «Es nezinu. Neesmu vēl apdomājusēs,» Liene atbildēja nedroši. «Kas te nu daudz ko domāt. Lieta skaidra. Esmu vecs vīrs, kam kopējas vajag. Tas ir viens. Mālniekiem vajaga prātīgas saimnieces. Tas ir otrs. Par šitiem diviem... diviem... kā būs teikt?... amatiem pēc trim četriem gadiem tev kritīs Mālnieki par dzimtu. Ilgāk jau nu nedzīvošu. Mans tēvs nomira sešdesmit deviņus gadus vecs, tēvatēvs septiņdesmit trešā. Man jau nu arī laiks klāt un būtu gudrāk par zārku domāt nekā par... par-e... bet ko tu darīsi! Man, lūk, tāds untums: nevaru paciest, ka Mālniekos, kamēr man acis vaļā, nevalda kārtība. Esmu izprovējis šā tā. Bet svešas rokas paliek svešas, maksā tu algu, cik lielu gribēdams. Redzi, tādēļ esmu nodomājis atkal precēties. Skaidri es tev to lietu lieku priekšā. Dzīvosim kā tēvs ar meitu, kā bērns ar tēvu. Kādas ilgas apdomāšanas te vajaga? Nāc dod roku un saki «jā»!»

Mālnieks runāja tik prātīgi, viņa balss skanēja tik pārliecinoši, ka Lienei pašulaik tā bij - iet un dot roku. Andrs tak varēja gaidīt. Pēc tādas mājas tak trīs četrus gadus varēja gaidīt. Un ilgāk Mālnieks nedzīvos, viņš pats to sacīja, un viņš tak teica to; ko viņš sajuta. Liekulis Mālnieks nebija. Liene pacēla galvu un -sarāvās. Tur pie galdiņa sēdēja sirmgalvis ar pliku galvvidu un plāniem, baltiem matiem, paplānu, garu, sirmu bārdi, grumbainu ģīmi un tādām kā taukos peldošām acīm. Viņa lūpas bij bālganas, zobu gari, melnīgsnēji un sariezušies. Riebums sagrāba Lienas dvēseli. Šī vecā sieva! Nekad!... Bet māja! Bet māja un manta, un brīva un viegla dzīve!... Ak, ak, ak, ak!

«Nāc, nāc, dod roku un saki «jā».» «Es nezinu... es nezinu... mēs laikam nederēsim kopā.»

«Par ko nu nederēsim, tā nerunā. Es esmu miera cilvēks, un tu arī neesi nekāda draiska. Tu tak manis neatraidīsi? Ja es to būtu zinājis, tad... tad... taisnību sakot, man vēl ir viena otra uzdomāta. Tā ir vēl jaunāka par tevi, neder tā priekš manis un man arī vispār tā nepatīk kā tu. Bet nācēja viņa būtu, to es skaidri zinu. Es tev varu pasacīt arī viņas vārdu. Tā ir Stakļu jaunākā. Vai nu no tevis lai griežos pie viņas? Tu tak man tā kauna nedarīsi?»

«Ej vien,» Liene gribēja sacīt, bet mēle viņai nekustējās. Mute bija gluži sausa. Stakļu jaunākā! Tā bij divus gadus jaunāka par viņu, glīts skuķis un bagāta saimnieka meita. Un tā Mālnieku gribēja ņemt! Kādēļ Stakļu meitai novēlēt labumu, kas viņai pašai tika sniegts? Ko ļaudis sacīs, kad dabūs zināt, ka viņa tādu laimi aizlaiduse garām? Vai tie pavisam ticēs, ka Mālnieks viņu baidinājis?... Un Liene atkal nolaida galvu, iekoda apakšlūpu zobos un mocījās atrast īsto atbildi. Brītiņu klusējis, Mālnieks atkal turpināja:

«Tavu kautrēšanos es gluži labi saprotu. Kad tu līdz šim par precēšanos domāji, tad tev tikai jauni vīrieši vien stāvēja acu priekšā. Un nu to vietā ierodas tāds vecs kraķis kā es. Tas tev tā kā sabaidījis, tu esi tā kā... tā kā... pievilta, un sirds kliez: ne un ne! Bet sirds balsī katru reizi nedrīkst klausīties. Apdomā labi, ko tu atraidi. Man ir māja, par kuru man sola - bez prasīšanas - divpadsmit tūkstošus. Skaidrā naudā man guļ uz procentēm desmit tūkstoši. Tie man no tiem laikiem iekrāti, kad vēl ar kokiem andelējos. Ik gadus mana manta pieaug vismazāk par piecīsimt rubļiem. Bez viena tūkstoša, ko esmu novēlējis savam vienīgam klēpja krustdēlam, es tev visu savu mantu norakstīšu testamentē jau pirms kāzām. Tā ir priekš mums, muļķu cilvēkiem, liela bagātība. Es ar to nelielos, bet, kas ir, ir. Mīlestības, zināms, arī par otru nevar nopirkt. Bet laipna seja un mīksta roka priekš veciem kauliem... es domāju, ka četri pieci tūkstoši gadā par laipnu seju un mīkstām rokām nav apņacināma alga. Saimniekošana Mālniekos vēl atmaksāsies sevišķi.»

Šos vārdus runādams, Mālnieks bija piecēlies un tuvojās Lienei, kura kā bezspēcīga bija atspiedusēs pret sienu. «Desmit un divpadsmit tūkstoši! Kas tā bija par milzīgu naudu! Par tik bagātu Mālnieku neviens neturēja. Un pēc pāris gadiem ar visu šo mantu varēt darīt, ko gribēt!» Asinis Lienei kūšēdamas sakāpa galvā, un piepeši viņa manīja, ka Mālnieks viņas roku turēja savā. Vai viņa viņam to bija snieguse pretim vai viņš pats to bija satvēris - viņa to nezināja, viņa tikai vēl dzirdēja, ka viņš sacīja: «Tu esi prātīga meita, Lien, tu to nenožēlosi,» - un tad viņa atradās istabā viena pate.

Kā apstulbota viņa piegāja pie galda un atslīga krēslā, kurā precinieks bija sēdējis, un atspieda galvu abās rokās. Vai tad tā tiešām bij patiesība? Vai viņa bija apņēmusēs precēt tik vecu vīru? Nē, nē, nē, tas nebija iespējams, viņai bija misējies, lielā nauda viņu bija apmānījuse... Tātad jāatsakās no tik liela labuma? Ak nē, ak nē, tas arī nebija iespējams... un tomēr, tomēr ir jāatsakās - ir, ir jāatsakās... Te noklikšķēja durvju klikšķis, un Liene pietrūkās stāvu un apgriezās. Ienācējs bija Vanags. Ar saltu, puszobgalīgu, pusnicinošu smaidu viņš uzlūkoja skuķi un tad tuvojās un sniedza viņai roku.

«Es dzirdu... dzirdēju nupat tādu... Joti priecīgu vēsti. Jā, jā, Lien, kas to būtu domājis... Tādu laimi... tik lielu, ka laimes vēlējumam vairs nemaz nav vietas.»

Viņa vārdos skanēja tā pate zobgalība un nicināšana, kas atspoguļojās un aizskāra Lienes uztrauktās jūtas. Kādēļ viņš šitā ar viņu drīkstēja runāt? Viņa tak nebija vainīga, ka Mālnieks viņu bija baidinājis. Vai tad bija kāds negods viņu precēt? Kādēļ viņš viņu piesmēja? Vai ne tādēļ, ka viņa bija zema, nabaga kalpone?... Un ar nesavaldāmu varu viņu sagrāba griba tikt laukā no šī stāvokļa, kāpt augstāk par citiem, pacelties pār visu pagastu, pār visu apgabalu un redzēt Vanagu sev dziļi apakš kājām. Un ar tādiem pašiem smaidiem un ar tādu pašu aukstumu balsī, ar kādu Vanags bija runājis, viņa atbildēja:

«Jā, nu es esmu iesēdusēs laimes klēpī. Es nu būšu desmit un piecpadsmitreiz bagātāka par Vanadzeni.» «Kā tad, kā tad, - pie desmit un piecpadsmitreiz vecāka vīra sāniem,» Vanags piemetināja. «Hm! Vai tad tu nezini: labāk zem veca vīra bārdas nekā zem jauna puīša maizes pātagas!» Liene atcirta pretim un vērsās uz durvīm. Tās atdarījās, un Mālnieks ienāca. «Puika ar kurvi jau nāk,» viņš sacīja jautri un izskaidroja, ka, labu galu paredzēdams, mājā jau ielicis pāris pudeļu vīna kurvī un pavēlējis, lai puika vaktējot, kad šis pagalmā ar mutautiņu māšot. Tad kurvi lai nesot kalnā. «Iedzersim kādu glāzi uz nākamās saimnieces veselībām.» «Es nezinu, vai tas pavisam būtu vajadzīgs,» Liene sacīja klusā balsī. «Vajadzīgs, vajadzīgs,» vecais atteica un lūdza Vanagu, lai gādādot par glāzēm.

Vanagam nebija vīna glāžu, un viņš uzlika mazu, nejauki biezu šņabja glāzīti uz galda.

«Ko tad ar to piņģerotu lai darām!» Mālnieks izsaucās smiedamies. «Nost, nost - dod, nāburgs, tējas glāzes.» Vanags izņēma glāzes iz skapja, un drīzi pēc tam vīna kurvis bija klāt.

Liene savā mūžā pirmo reizi labu vīnu lika pie mutes. Apdomīgi viņa nosmekējās un, atrazdama to gārdi, iedzēra krietnu malku. Mālnieka paskubināta, viņa iedzēra vēl pa malkam un sajuta, ka savāds, patīkams siltums pārņēma visu miesu. Viņas piktums pret Vanagu norima un sirds nemiers zuda - viņai vairs neizlikās nepareizi darīts, ko viņa bija darījuse. Pie loga piegājuse, pa kuru uz Mālniekiem varēja noskatīties, viņa mīloja acis ar jauko bildi, kas tur, lejā, bija redzama. Kā tur sarkanie dzīvojamās ēkas un klēts dakstiņu jumti atšķīrās no kuplo koku zaļuma, kā birzē bērzu baltā miza spīdēja un likumotā, šaurā upīte vizēja! Lienes sirds pildījās ar lepnu prieku. Tur nu viņa varēs rīkoties pa savam prātam, gluži pa savam prātam, jo tas viss viņai piederēs. Ak tu tētīt, kas to būtu sapņojis! «Vai neapdosi arī citiem mājas cilvēkiem pa glāzei?» Mālnieks jautāja, piegājis pie Lienes. «Vīna vēl diezgan ir.» «Jā,» skukis atbildēja, «bet pirmiņ istabā nebija neviena.» «Es iešu un sasaukšu visus,» Vanags pasteidzās pasacīt un izgāja ārā. Tur viņš pateica Mālnieka puikam, lai aizlobot uz pakalni un pasvelpjot Andram, un sameklēja pats pārējo saimi. Pa tam Liene vēl arvien stāvēja pie loga un skatījās uz leju, bet Mālnieks atkal nosēdās pie galda.

Vai nu tas bija vīns, kas to darīja, vai brūtgana prieks, bet vecais izskatījās tagad labu tiesu jaunāks nekā pirmiņ. Viņa vaigu gali bija viegli pārtvikuši, un viņa acīs, kuras viņš no Lienes skaistās sejas nenovērsa, mirdzēja tāda savāda uguns. Tā viņš sēdēja brītiņu, ne vārda neteikdams, ar laimīgu smaidu ap lūpām un klausījās, kā ārā cīruļi dziedāja. Jeb vai viņš viņu nedzirdēja?... Tad viņš piecēlās un paspēra pāris soļus, gribēdams Lienei no jauna tuvoties. Kaut kas viņu dzina viņai, ja ne vairāk, uzlikt roku uz galvas un noglāstīt viņas kuplos matus. Bet viņš apstājās, vilcinājās un nosēdās atkal pie galda. Te nederēja jaunības karstums, te nedrīkstēja pārsteigties. Un viņš sēdēja un skatījās savā brūtē, un smaidīja laimīgi. Tad ienāca Vanags un paziņoja, ka saime esot lielajā istabā. «Tad iesim,» Mālnieks sacīja un piecēlās. «Tu, Lienīt, ņem glāzi un dod.» Liene paņēma glāzi un pudeli. Mālnieks pats arī vienu pudeli, un visi trīs izgāja saimes istabā. Gan Lienei galva pacēlās lepnī, bet sirdī tomēr nodrebēja jautājums: «Ko nu viņi visi teiks?» «Es nu jums paziņoju, ka jums Lienī atņemšu,» Mālnieks jautri runāja. «Viņa taps mana saimiece. Uzdzeriet uz viņas veselībām.» «Laudis, kuri jau no saimnieka jauno vēsti bija dabūjuši zināt, tagad sacēla skaļu troksni ar izbrīnēšanos: «Kas to būtu domājis! Skaties, skaties, kādas lietas! Kas tā būs par brangu saimneci! Jā, jā, Mālnieks bija pratis meklēt! Krietnākas viņš visā Vidzemē nebūtu atradis!...» Un kāda lišķīga bērnu māte, iedomādamās, ka nākamgad savu zeņķi pie Lienes varēšot nodot ganos, viņai tikko nenobuchoja roku. Troksnis Lienī padarīja drošu, un, vīnu apkārt dodama, viņa nenolaida acu, bet skatījās katram taisni ģīmī. Un, kad visi bija dzēruši, tad viņa zināja, ka bija gluži pareizi darījuse, Mālniekam solīdamās. Jo visos ģīmjos aiz izrādītā prieka un izbrīnēšanās bija bijuse manāma vairāk vai mazāk paslēpta skaudība. Cienīgiem soļiem viņa apstaigāja vēl reizi istabu, kā Mālnieks smējās, «uz otras kājas» ieliedama, kad Andrs ienāca. Ieraudzīdams visu māju sapulcētu un Mālnieku un Lienī ar pudelēm rokās, viņš pārsteigts palika stāvam. «Kas tad te?» viņš izsaucās un atstūma it kā nevilus vēl arvien appuškoto cepuri pakausī. «Precības, draugs, precības,» Vanags atbildēja un rādīja ar savādu smaidu uz saderināto pāri. «Še brūtgans - tur brūte... Lienīt, esi tik laba, ielej viņam ar kādu glāzi.»

Liene gandrīz nemanot sarāvās, bet pagriezās tūlī pret Andru un lēja vīnu glāzē, pie kam pudeles kakls vairāk reižu uz glāzes malas uzsitās. «Še,» viņa tad sacīja klusām un tuvojās Andram par vienu soli. Kā sasalis puisis stāvēja

viņas priekšā. Kas te notika? Vai tie ļaudis te ākstījās? Vai viņš bija traks palicis? Jeb vai viņš murgoja?... Viņš skatījās apkārt un redzēja visu acis uz sevi vērstas, un visu sejas viņam parādījās gluži nedabiskā skaidrībā. Tur - Jaņuka mātei bija četras grumbas pierē, to viņš agrāk nebija pamanījis... vai viņam bija kliegt? Un ko viņam ar to roku bija darīt, ko viņš savā priekšā gaišrozā piedurknē redzēja? Un ar to asiņaino vīnu? Dzer? Vai devējai šaut acīs?

«Nu dzer, dzer - dzer uz jaunās Mālnieces laimēm,» vecais skubināja, un Andrs satvēra glāzi un iztukšoja to līdz dibenam. Tad viņš apgriezās un izgāja ārā.

Istabā visi bija apklusuši. Lūpas sakniebis, Mālnieks aplaida mirklus visapkārt un iegāja tad saimniekgalā. «Glīts, spēcīgs puisis,» viņš runāja mierīgi, pudeli nolikdams uz galda. «Tas mums nākamgad jāder uz Mālniekiem.» «Neticu, vai viņš nāks, viņam te arī iet labi,» Liene tikpat mierīgi atbildēja un skatījās laipni vecī. «Tā, tā,» Mālnieks noteica. Pa tam Andrs bija aizgājis uz stalli un piegājis pie sava pelēča, kas izsalcis ēda sienu. Viņš aplika roku ap zirga valgo kaklu, uzspieda pieri uz krēpēm un pajāja viņu. Zirgs iebubinājās un ēda tālāk. Puisis nemitējās ar glāstīšanu; un pelēcis nobubinājās no jauna, pagrieza it kā izbrīnījies galvu un piedūra purnu pie Andra elkoņa.

«Manu pelēcīt!» Andrs čukstēja raustīdamies. «Manu pelēcīt!... Manu zirdziņ!... Manu pelēcīt!... Mana laime!... Mana laime!... Mana puķe!...»

4. Nosauciet citus R. Blaumaņa vai citu autoru darbus, kuros vērojams mīlestības trīsstūris (Andrs, Liene, Mālnieks)!
5. Salīdziniet Raudupietes tēlu ar Lienes tēlu! Kas viņām ir kopīgs un kas – atšķirīgs?
6. Atsauciet atmiņā 9. klasē lasīto R. Blaumaņa noveli "Purva brīdējs"! Salīdziniet Kristīnes un Lienes attieksmi pret mantu un mīlestību! Kas kopīgs ir abu sieviešu dzīves apstākļos? Kādi atšķirīgi motīvi nosaka Kristīnes un Lienes rīcību turpmākā dzīves ceļa izvēlē?
7. Par kuru R. Blaumaņa noveli jūs pateiktu rakstniekam paldies? Pamatojiet savu atbildi!

21

1. Kāda bija izdzertā vīna ietekme uz Lieni?
2. Andrs domā, ko viņam darīt "ar to asiņaino vīnu. Dzer? Vai devējai šaut acis?" Iedomājieties sevi Andra vietā! Ko darītu jūs? Kādas izjūtas jums radīja Lienes lēmums (izbrīnu, sajūsmu, nožēlu, sašutumu, nepatiku, apbrīnu, atzinību vai citas)?
3. Veidojiet noveles galveno varoņu raksturojumu! Varbūt jums noderēs šī tabula.

Galvenie varoņi	Ārējais izskats	Vecums	Sociālais stāvoklis	Rakstura īpašības	Dzīves vērtības	Mana attieksme
Liene						
Andrs						
Mālnieks						